

Cod ECLI ECLI:RO:TBSVA:2021:013.000540

Operator de date cu caracter personal 4633

Dosar nr. 3384/86/2021

-anulare act administrativ-
- suspendare executare act administrativ-

R O M A N I A
TRIBUNALUL SUCEAVA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA NR.540

Ședința publică din data de 08 septembrie 2021

Instanța constituită din:

Președinte Nicoară Dorina-Cristina

Grefier Floriștean Tatiana

Pe rol, judecarea cererilor având ca obiect „suspendare executare act administrativ” și „anulare act administrativ” formulate de reclamantul **CĂLUȘ FLORIN**, cu domiciliul ales în mun. Suceava, str. Universității, nr. 13, jud. Suceava, în contradictoriu cu pârâta **Universitatea „Ștefan cel Mare”** din mun. Suceava, str. Univeristății, nr. 13, jud. Suceava.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 02.09.2021, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, pentru a da posibilitatea reclamantului să depună concluzii scrise împreună cu exemple din jurisprudența națională, a amânat pronunțarea pentru data de 06.09.2021, apoi din lipsă de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de astăzi, 08.09.2021.

După deliberare,

T R I B U N L U L ,

Asupra cererii de suspendare, constată:

Prin cererea adresată Tribunalului Suceava la data de 13 august 2021 și înregistrată sub nr. 3384/86/2021, reclamantul **Căluș Florin**, în contradictoriu cu pârâta **Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava**, a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună următoarele:

1. Obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, conform art. 451 din Codul de procedură civilă;

2. Despăgubiri în cuantum de 20.000 de lei, pentru lezarea drepturilor prevăzute de CEDO, conform art. 18 alin. 3 din Legea nr. 544/2004;

3. Anularea art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea Senatului Universității ”Ștefan cel Mare” Suceava cu nr. 29/22.04.2021;

4. Suspendarea Hotărârii Senatului cu nr. 29/22.04.2021, conform art. 14 alin 1 din Legea nr. 544/2004, până la soluționarea cauzei;

5. În baza art. 201 alin. 4 din Codul de procedură civilă, solicită fixarea unor termene procedurale foarte scurte de maxim 48 de ore, precum și judecarea de urgență;

6. În baza art. 159 din Codul de procedură civilă, solicită scurtarea la termen la 48 de ore a termenului de citație a pârâtului și înmânarea acesteia, prin agent procedural;

7. Solicită instanței să se pronunțe în maxim în 48 de ore de la finalizarea dezbaterilor.

În fapt, reclamantul arată că aplicarea unor eventuale restricții sau sancțiuni pe criteriul nevaccinării/neefectuarea testului RT-PCR, reprezintă o măsură discriminatorie, în condițiile prevăzute de art. 16, art. 26 și art. 34 din Constituția României, cu aplicarea prevederilor OUG nr. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Prin condiționarea acestui act, îi sunt prejudiciate grav drepturile garantate de lege, sens în care arată în continuare, succint, argumentele ce îi îndreptățesc acest demers foarte bine justificat:

Hotărârea Senatului cu nr. 29/22.04.2021 încalcă sfera drepturilor omului în ceea ce privește strict cazarea sa în cămin. Actul vaccinării presupune o decizie ce depășește hotărârea senatului și interferează cu viața privată și drepturile fundamentale ale omului, fapt ce nu este permis de art. 16, art. 26 și art. 34 din Constituția României, art. 8 CEDO, OG nr. 137/2000, Convenția de la Oviedo, Convenția de la Nurenberg.

În lipsa unor reglementări clare și unitare pornind de la baza obligatorie a existenței unei legi naționale care să fundamenteze vaccinarea obligatorie, stimularea/încurajarea vaccinării de către conducerea USV rămâne discriminatorie.

Cu alte cuvinte, pentru a exista vaccinare obligatorie/efectuarea testului RT-PCR, ar trebui ca statul să emită o legislație în acest sens, foarte bine motivată. De asemenea, dacă renunțăm la noțiunea de obligativitate și vorbim de "stimulare" și aceasta ar trebui să fie reglementată, astfel încât conducerea USV care ar dori, de pildă, să ofere niște avantaje studenților vaccinați sau dacă au făcut testul RT-PCR vor fi primiți în căminele studențești, iar cei nevaccinați sau cei care nu doresc să-și facă testul RT-PCR, nu pot fi cazați în căminele studențești din cauza faptului că nu s-au supus cerințelor impuse în mod abuziv printr-o hotărâre de senat emisă de USV Suceava.

Hotărârea Senatului este inferioară Constituției și Legilor, având forță juridică inferioară, reprezintă un act administrativ cu caracter individual, care vizează un număr mare de studenți care se vor caza în căminele studențești. Amintește faptul că orice Hotărâre nu trebuie să creeze obligativitatea testului RT-PCR sau la vaccinare. Legiuitorul arată prin Legea nr. 466/2003 faptul că o instituție a statului fie că este autonomă sau nu, nu trebuie să oblige cetățeanul român la efectuarea unui act medical.

În drept, a invocat Constituția României, Legea nr. 46/2003, OG. nr. 137/2000, Convenția de la Oviedo, Convenția de la Nurnberg, Legea nr. 95/2006, Legea nr. 544/2004, Hotărârea Senatului cu nr. 29 din 22.04.2021.

Prin precizările formulate în cauză, reclamantul Căluș Florin în ceea ce privește cazul bine justificat a arătat că dispozițiile invocate în preambul, nu pot constitui temei juridic, pentru adoptarea Hotărârii Senatului cu nr 29/22.04.201. Actul este lovit de nulitate absolută, dacă nu chiar inexistent, fiind emis cu încălcarea flagrantă a competenței, astfel că nu se poate bucura nici măcar de prezumția de legalitate. În acest caz, doar Guvernul și Comitetele Naționale și județene de urgență pot adopta măsuri pentru prevenirea și combaterea pandemiei de COVID 19, în temeiul Legii nr. 55/2020, numai în cazul în care nu încalcă prevederile constituționale, legile și Convențiile Europene care protejează sfera drepturile omului.

Menținerea actului în circuitul juridic echivalează cu imposibilitatea de a dormi în cămin, iar efectuarea testelor pe cheltuiala proprie echivalează cu golirea de conținut a patrimoniului reclamantului.

Consideră că prin fapta sa, Universitatea „Ștefan cel Mare” i-a creat un sentiment al discriminării în raport cu colegii săi vaccinați, fiind expus unei false judecăți "de a nu avea grijă de sănătatea celorlalți". În concluzie, solicită anularea art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea Senatului USV nr. 29/22.04.2021 deoarece încalcă Constituția României, Convenția de la Oviedo, Convenția de la Nurnberg, Legea nr. 95/2006, Legea nr. 46/2003.

Prin întâmpinare, pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, în ceea ce privește solicitarea de suspendare a executării actului administrativ învederează instanței că cererea de suspendare este inadmisibilă deoarece reclamantul nu a sesizat Senatul Universității, ca emitent al actului, în termenul legal de 30 de zile de la data comunicării actului.

Prin adresa de completare din data de 9 august 2021, pentru prima oară reclamantul a adus în discuție solicitarea de anulare a art. 2 din Hotărârea Senatului nr. 29/20.04.2021. Conform prevederilor din Regulamentul de organizare și funcționare a Senatului, art. 76 alineatul (2), Hotărârile vor fi aduse la cunoștință prin publicarea acestora pe site-ul USV. Așadar, reclamantul care se consideră direct vizat de această hotărâre a putut să formuleze plângere prealabilă până la data de 27 mai 2021, în conformitate cu prevederile art. 7 din Legea contenciosului.

Deosebit de aceasta, cererea de suspendare a prevederilor Hotărârii nr. 29 din 22.04.2021 este lipsită de obiect având în vedere că hotărârea nu produce efecte la data prezentei, astfel, Hotărârea se referă la structura anului universitar și organizarea activităților didactice în anul universitar 2021-2022, or în prezent ne aflăm în anul universitar 2020-2021, până la data de 1 octombrie 2021.

Învederează instanței că măsura suspendării actului administrativ trebuie să rămână o măsură de excepție, întrucât actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate, iar reclamantul trebuie să aducă dovada unor cazuri justificate și a unei pagube iminente ce s-ar putea preveni prin suspendarea executării actului administrativ. În cauză nu sunt întrunite condițiile solicitate prin legea contenciosului, precum existența unui caz bine justificat și necesitatea evitării unei pagube iminente ireparabile sau dificil de reparat.

Legiuitorul, reglementând posibilitatea suspendării actului administrativ ce se bucură de prezumțiile de legalitate și autenticitate, a înțeles să prevadă că doar îndoiala serioasă în privința legalității actului este aptă a conduce la înlăturarea temporară a caracterului executoriu dacă este îndeplinită și condiția dovedirii necesității suspendării în vederea prevenirii unei pagube iminente. Printr-o verificare la nivel formal, în limitele permise de cadrul procesual dat de obiectul cererii deduse judecării, suspendare act administrativ, motivele de nelegalitate invocate de către reclamant raportat la situația de fapt și înscrisurile existente la dosar, se poate observa că probatoriul administrat în vederea soluționării cererii de suspendare nu este apt să înlăture prezumția de legalitate de care se bucură actele administrative, respectiv nu creează o îndoială serioasă în privința legalității actului a cărui suspendare se solicită.

Hotărârea senatului este emisă prin procedurile prevăzute în cadrul universității, conform Regulamentului de organizare și funcționare a Senatului, este emisă de un for competent, astfel cum vom indica explicit și punctual, conține o motivare, fiind întemeiată pe considerente legate de necesitatea organizării activității, cu luarea în considerare a prevederilor Ordonanței nr. 141/2021 privind buna funcționare a unităților de învățământ, prevederi valabile în contextul necesității prevenirii răspândirii infecției cu Sars Cov2, fiind precizată în cuprinsul preambulului său baza legală.

Îndoiala serioasă nu poate să provină decât dintr-o vădită încălcare a dispozițiilor legale, ori în cazul Hotărârii Senatului USV nr. 29/2021 nu se decelează astfel de încălcări.

În ceea ce privește neîndeplinirea condiției de a exista un caz bine justificat, doar invocarea unei presupuse nelegalități a actului, fără să existe o argumentație, nu este suficientă.

Conform articolului 2 litera t) din Legea nr. 554/2004, cazurile bine justificate sunt definite astfel: împrejurările legale de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

Astfel, actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate, care nu este în niciun fel răsturnată de argumentele aduse de reclamant. Hotărârea este dată de Senatul universitar. Senatul este competent să aprobe structura anului universitar conform articolului 136 din Legea educației naționale și calendarul activităților educaționale specific semestrelor academice de studiu.

În conformitate cu prevederile articolului 213 din Legea educației naționale nr. 1/2011 cu modificările și completările ulterioare, Senatul universității aprobă metodologiile și regulamentele privind organizarea și funcționarea universității. Astfel, afirmația că Senatul universității nu ar fi putut să ia aceste măsuri deoarece hotărârile senatului sunt inferioare altor acte normative care nu impun exact această măsură (măsură care nu contravine unui act normativ) este netemeinică și eronată. Senatul universitar reprezintă comunitatea universitară și este cel mai înalt for de decizie și deliberare la nivelul universității, conform articolului 213 din Legea educației naționale.

Fără a intra pe fond, arată că nu se întrevide nici pe departe din motivația adusă de reclamant cazul bine justificat, neexistând nicio motivație care să aducă o îndoială asupra legalității sale. Astfel, reclamantul justifică doar că HS nr. 29/2021 i-ar încălca dreptul de cazare: „încalcă sfera drepturilor omului în ceea ce privește dreptul meu de cazare. Actul vaccinării

presupune o decizie ce depășește hotărârea senatului și interferează cu viața privată și drepturile fundamentale ale omului. ”

Or, la o simplă citire a hotărârii, se poate observa că prevederea legală pe care dorește să o anuleze a avut în vedere ambele categorii de studenți - vaccinați și nevaccinați. Prevederea nu instituie în niciun caz obligația de a se vaccina, nefiind de competența universității să impună aceasta. Tocmai că se poate observa că există alternative: fie prezintă dovada vaccinării pentru cazare, fie prezintă un test negativ, fie prezintă o adeverință medicală care să ateste că a trecut prin boală. Astfel nu există o discriminare, respectiv o îngrădire a dreptului subiectiv la cazare între persoanele vaccinate și cele nevaccinate. Există alternativa efectuării unui test pentru a dovedi că nu este un pericol pentru colegii săi.

Astfel cum prezintă situația reclamantul încercând să demonstreze nelegalitatea prevederilor hotărârii, ca fiind discriminatorii, ar putea fi analizată ca posibilă discriminare orice condiție impusă pentru accesul în cămine al studenților: băieții și fetele sunt cazați în cămine diferite, sunt excluși din cămin studenți care încalcă liniștea și ordinea publică, accesul în cămine se face numai pentru studenții care nu au domiciliul în centrul universitar, iar prioritizarea la cazare se face și în funcție de distanța dintre domiciliul acestora și centrul universitar. Or, acestea nu reprezintă decât condiții necesar a fi impuse pentru acces într-un spațiu de locuit comun, unde este necesar a fi respectate drepturile tuturor celor cazați.

Suținerea că HS nr. 29/2021 interferează cu viața privată este falsă în mod evident. Hotărârea nu impune o conduită obligatorie în privința vaccinării care este, desigur, o opțiune personală. Senatul universității, ca for care aprobă organigrama universității, a precizat doar care sunt condițiile de cazare în această perioadă, în care situația epidemiologică la nivel global impune măsuri pentru protejarea populației. Prin aceasta hotărâre, USV a luat măsuri menite să sprijine studenții, pentru continuarea - în condiții de siguranță - a activității în cadrul universității.

Cazarea studenților în căminele USV se realizează potrivit regulamentului propriu (anexat la dosarul cauzei), precum și în condițiile aprobate de Senat, în baza autonomiei universitare, principiu care guvernează întreaga activitate a instituției de învățământ superior pe care o reprezintă. Măsurile instituite privind accesul în spațiile de cazare, respectiv unui test RT/PCR Covid 19 negativ/prezentarea unei adeverințe care ateste că a trecut prin boală, sunt în acord cu măsurile instituite la nivel național și au drept scop diminuarea treptată a răspândirii virusului.

Măsurile luate de Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava vizează accesul în cămin, nu studenții și categoriile acestora. Fiecare student are dreptul să stea în cămin dar accesul se face în baza unui regulament și a unor condiții aprobate de Senat. Prin Ordonanța de Urgență nr. 141/2020 privind instituirea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ și pentru modificarea și completarea Legii Educației Naționale nr. 1/2011, responsabilitatea instituirii unor măsuri pentru protecția vieții și sănătății studenților revine senatelor universităților.

Măsurile sunt luate în contextul stării de alertă și de aceea pot părea severe, însă, astfel cum reiese din Legea 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID 19, starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc.

De altfel, subliniază că eliminarea acestor măsuri în acest moment și la începutul anului universitar ar constitui o piedică pentru desfășurarea în bune condiții a activității universității, fiind de natură să prejudicieze grav dreptul la educație al tuturor studenților, în condițiile în care, prin Hotărârea Guvernului nr. 826/2021 privind prelungirea slăvii de alertă pe teritoriul României începând cu data de II august 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, anexa 3-Măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc. articolul 10 pct. 3 se prevede: la apariția a 3 cazuri de infectare cu virusul SARS-CoV-2 într-un interval de 7 zile consecutive, în spațiile destinate cazării elevilor sau studenților, se instituie măsura închiderii clădirii pentru o perioadă de 14 zile.

Această măsuri ar însemna practic că, periodic, câte 2 săptămâni, studenții dintr-un întreg cămin să fie lipsiți de posibilitatea de a merge la cursuri, laboratoare sau poate examene sau să fie

nevoști să se mute temporar din căminul universității, ceea ce ar perturba grav activitatea acestora. Măsura de a se solicita la cazare documentele menționate în mod alternativ diminuează mult posibilitatea să devină incident alineatul sus-menționat.

În ceea ce privește dovedirea pagubei iminente, definite de art. 2 din Legea contenciosului administrativ, litera ș), ca fiind prejudiciul material viitor și previzibil, sau, după caz, perturbarea gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public, învederează instanței că nici această condiție nu este nicidecum îndeplinită, în cazul acestei solicitări de suspendare a executării prevederilor Hotărârii Senatului.

Reclamantul doar afirmă că i se încalcă dreptul de a nu se vaccina, or hotărârea senatului nu impune vaccinarea, ci oferă posibilitatea de cazare cu îndeplinirea unor condiții alternative. Nu se justifică deloc care ar fi prejudiciul material iminent suferit de reclamant, ba, mai mult, având în vedere că încă nu a fost stabilită lista de cazare, nici nu se poate ști dacă reclamantul va fi nevoit să aducă dovezile pentru a se caza.

Mai mult, a doua teză a definiției ar putea să fie incidentă dacă se va suspenda hotărârea, astfel cum a indicat mai sus. Astfel, amintește că prin Hotărârea Guvernului nr. 826/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 11 august 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, anexa 3-Măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc, articolul 10 punctul 3 se prevede: La apariția a 3 cazuri de infectare cu virusul SARS-CoV-2 într-un interval de 7 zile consecutive, în spațiile destinate cazării elevilor sau studenților, se instituie măsura închiderii clădirii pentru o perioadă de 14 zile. Practic aceasta ar însemna, așa cum a mai arătat, că studenții dintr-un întreg cămin (între 160 și 300 de studenți, în funcție de cămin) să fie lipsiți de posibilitatea de a merge la cursuri, laboratoare sau poate examene sau să fie nevoiți să se mute temporar din căminul universității, ceea ce ar perturba grav activitatea acestora și, implicit, activitatea universității. Așadar, dacă ar fi lipsiți de posibilitatea de a-și lua măsurile necesare prevenirii îmbolnăvirii studenților în cămine prin suspendarea aplicării prevederilor din HS 29/2021, ar fi iminent tocmai pericolul de a fi perturbată activitatea universității.

Paguba iminentă trebuie să rezulte din aspecte concrete invocate de reclamant și dovedite în cauză, ceea ce nu se regăsește în cuprinsul acțiunii, în care nu se vorbește decât despre presupuse încălcări ale unor drepturi subiective.

Recomandarea nr. R(89) 8 adoptată de Comitetul de Miniștri din cadrul Consiliului Europei la 13.09.1989, referitoare la protecția jurisdicțională provizorie în materie administrativă, prevede că autoritatea jurisdicțională chemată să decidă măsuri de protecție provizorie trebuie să ia în apreciere ansamblul circumstanțelor și intereselor prezente și că asemenea măsuri pot fi acordate în special în situația în care executarea actului administrativ este de natura să producă pagube grave, dificil de reparat și în cazul în care există un argument juridic aparent valabil referitor la nelegalitatea respectivului act.

Apreciază că în cauză reclamantul nu a făcut dovada pagubelor grave pe care le suferă exclusiv ca urmare a impunerii unor condiții alternative minime de cazare în cămin, pagube care nu ar putea fi evitate prin alegerea uneia sau alteia dintre variantele puse la dispoziție și care nu ar mai putea fi reparate în ipoteza anulării actului contestat. Existența unui prejudiciu iminent, extrem de grav la care ar fi expus reclamantul nu se justifică în condițiile în care prin hotărârea atacată a pus la dispoziție modalități alternative tocmai în vederea protejării studenților.

Pe cale de consecință, pentru toate considerentele expuse, solicită respingerea acțiunii ca inadmisibilă, pentru excepțiile invocate și a solicitării de suspendare a aplicării Hotărârii Senatului Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, pentru motivele expuse.

În drept, a invocat Legea nr. 554/2004 cu modificările ulterioare, articolele 1, 2, 7, 8, 11 și 14, Recomandarea nr. R(89) 8 adoptată de Comitetul de Miniștri din cadrul Consiliului Europei la 13.09.1989, referitoare la protecția jurisdicțională provizorie în materie administrative, articolele 32 și 33, 159-160 din Codul de procedură Civilă, prevederile Regulamentului de Organizare și funcționare a Senatului Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, prevederile Legii nr. 55/2020

privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID 19, articolele 136 și 213 din legea educației naționale nr. 1/2011.

Pentru termenul de judecată din data de 02.09.2021, reclamantul Căluș Florin a depus la dosar note de ședință prin care a învederat următoarele:

Referitor la temeiul de drept și legea contenciosului administrativ:

Precizează ca dintr-o eroare a redactat greșit numărul de lege și anume în loc de Legea nr. 554/2004 ce reprezintă legea contenciosului administrativ, a tehnoredactat greșit numărul legii și anume Legea nr. 544/2004, lege adoptată pentru înființarea comunei Râscăeți prin reorganizarea comunei Vișina, județul Dâmbovița, text publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1149 din 06 decembrie 2004.

Or, se vede că este doar o eroare materială vădită, ce se îndreaptă prin invocarea Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, temeiul de drept pe care și-a întemeiat cererea introductivă de instanță.

Conform art. 1 din Legea nr. 554/2004 "Orice persoană care se considera vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și recuperarea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public".

Conform art. 7, alin. (5) din Legea nr. 554/2004 "în cazul [...] acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, [...] nu este obligatorie plângerea prealabilă. "

Este de principiu că pârâta Universitatea prin administrație, sesizată cu o cerere sau cu o notificare sau din oficiu, putea dispune asupra revocării Hotărârii nr. 29 din 22 aprilie 2021 privind structura anului universitar și organizarea activităților didactice în anul universitar 2021 - 2022, valabilă și pentru anul universitar 2022 - 2023, în măsura în care nu a intrat în circuitul civil și nu a produs efecte juridice, având libertatea de a analiza dacă un act al său este legal sau ilegal.

Așadar, față de acest aspect și text de articol, se reține că procedura prealabilă nu este obligatorie. În condițiile în care instanța ar aprecia necesitatea formulării procedurii prealabile, solicită ca instanța să aibă în vedere că reclamantul a uzat de această procedură, notificând parata prin notificarea înregistrată sub nr. 16573 din 05.08.2021 la pârâta USV, completată prin înscrisul înregistrat sub nr. 16678 din 09.08.2021 la parata USV prin care a solicitat anularea art. 1 și 2 din Hotărârea Senatului nr. 29/20.04.2021 și altele.

Prin urmare, se reține că temeiul juridic este Legea 554/2004 contenciosului administrativ, că procedura prealabilă nu este obligatorie întrucât revocarea hotărârii nu mai este posibilă, deci nu se poate vorbi de art. 7, alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

De asemenea, a invocat Convenția Europeană prin care susține că șantajul prin obligarea vaccinării pentru a avea cămin și a putea participa la examenele anului III de facultate, constituie încălcarea art. 8 din CEDO „dreptul la respectarea vieții private”.

Cererea este formulată și în temeiul Codului (Convenției) de la Nürnberg în care se prevede consimțământul voluntar explicit al subiectului uman care este absolut esențial.

Chiar dacă parata USV invocă faptul că nu se vorbește de sănătate, trebuie avută în vedere regula generală menționată în Codul Ovidio referitor la consimțământ și anume în art. 5: Regula generală "O intervenție în domeniul sănătății nu se poate efectua decât după ce persoana vizată și-a dat consimțământul liber și în cunoștință de cauză. "

Dat fiind constrângerea, șantajul de a se vaccina ca să poată accede la căminul universității, la cantina universității, se reține că se ajunge astfel la forma de discriminare față de cei care se văd constrânși, obligați să se vaccineze ori să facă teste RT - PCR pentru a putea beneficia de drepturile fundamentale

Prin urmare, temeiul juridic invocat este legal, baza fiind Legea nr. 554/2004.

Referitor la excepțiile invocate de parata Universitatea Ștefan cel Mare.

Excepția respingerii acțiunii ca inadmisibilă.

Alegația paratei USV ca "în acțiunea sa, reclamantul nu face vorbire despre îndeplinirea procedurii prealabile" este nefondată, având în vedere dispozițiile art. 7, alin. (5) din Legea nr. 554/2004 prin care se prevede ca "« cazul [...] acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, [...] nu este obligatorie plângerea prealabilă. »

Având în vedere ca Hotărârea Senatului Universității Ștefan cel Mare Suceava nr. 29 din 22.04.2021 este un act administrativ cu caracter normativ, emis de o autoritate publică în vederea executării unor "legi", care a intrat în circuitul civil, se constată că plângerea prealabilă nu este obligatorie.

Parata USV vorbește de inadmisibilitatea acțiunii ca prematur introdusă raportat la prevederile art.7, alin.(1) coroborat cu art. 8 din Legea nr. 554/2004, având în vedere ca notificarea este apreciată drept o solicitare ca orice petiție ce trebuie rezolvată în termen de 30 de zile. Or, parata USV omite în mod vădit că a răspuns parțial la acea solicitare intitulată notificare înregistrată sub nr. 16678 din prin adresa nr. 16907 din 16.08.2021, răspunsul fiind parțial, doar la solicitarea nr. 5, omițând răspunsul la solicitarea nr.4 prin care subsemnatul am solicitat anularea art. 1 și 2 din Hotărârea Senatului nr. 29 din 20.04.2021.

Prin urmare, se constată că la această notificare s-a răspuns deja, invocarea datei de 09.09.2021 este doar formală, pentru inducerea în eroare a instanței, astfel că se impune respingerea excepției.

Excepția tardivității formulării procedurii prealabile

Având în vedere ca Hotărârea Senatului Universității Ștefan cel Mare Suceava nr. 29 din 20.04.2021 este un act administrativ cu caracter normativ, emis de o autoritate publică în vederea executării unor "legi", care a intrat în circuitul civil, se constată că plângerea prealabilă nu este obligatorie așa cum se prevede în art.7, alin.(1) din Legea nr. 554/2004. Ca atare, se retine respingerea excepției.

Excepția lipsei de interes întrucât reclamantul nu dovedește calitate procesuala.

Căminele studențești sunt unități patrimoniale aflate în proprietatea părții USV care învederează că reclamantul nu justifică un interes, în condițiile în care hotărârea nr. 29/20.04.2021 se referă la cazarea pentru anul universitar 2021 - 2022, precum și la anul universitar 2022 - 2023.

Reclamantul justifică un interes și anume acela de a obține cazare în cămin, având în vedere situația sa locativă, faptul că dacă nu obține cazare în căminele studențești ale paratei USV, în condițiile stabilite, este afectat atât de faptul că va rămâne pe străzi dacă nu poate obține punctajul necesar raportat la criteriul vaccinat/nevaccinat, cât și de faptul că nu va putea să își finalizeze studiile în aceste condiții.

Se face vorbire și de testul RT-PCR omițându-se că acesta înseamnă costuri, venitul lunar constând în bursă, nepermițându-și să cumpere acele teste. Mai mult testele nu sunt eficiente, mai ales din punct de vedere al numărului foarte mare de cazuri fals pozitive, aspect ce duce la retragerea cererii de autorizare a testului RT-PCR în scopul detectării SARS-CoV-2 și urmând să se folosească alte teste alternative.

Ca atare, fie certificatul de vaccinare, fie certificatul de testare RT-PCR sunt certificate obligatorii, solicitate cu încălcarea drepturilor fundamentale, fiind o formă de constrângere, de șantaj pentru a obține dreptul de a primi cazare în căminele studențești. Deci și din punctul de vedere al interesului, arată că există interes justificat, are calitate procesuala și capacitate procesuala.

În probațiune, ambele părți au depus la dosarul cauzei înscrisuri.

Analizând cu prioritate, potrivit disp. art. 248 Cod procedură civilă, excepțiile invocate de părțile prin întâmpinarea formulată în cauză, Tribunalul le va respinge pentru următoarele considerente:

Obiectul acțiunii îl reprezintă anularea, respectiv suspendarea dispozițiilor art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea Senatului Universității "Ștefan cel Mare" din Suceava nr. 29 din 22.04.2021.

Conform dispozițiilor acestui articol, *”Cazarea în cămine se va efectua până la capacitatea de cazare normată. Pentru a fi cazați, studenții prezintă la cazare unul din următoarele documente:*

- a) *Test PCR negativ cu privire la infectarea cu virusul COVID-19, efectuat cu cel mult 3 zile calendaristice anterioare datei cazării;*
- b) *Dovada vaccinării împotriva virusului COVID-19 (cel puțin prima doză de vaccin);*
- c) *Adeverința de la medicul de familie, eliberată cu cel mult 6 luni înaintea cazării, din care să rezulte că studentul s-a vindecat de virusul COVID-19”.*

Referitor la excepția inadmisibilității acțiunii rezultând din tardivitatea plângerii prealabile, tribunalul constată că este neîntemeiată.

Pentru început, instanța reține că, de principiu, în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produc, actele administrative se clasifică în acte normative și acte individuale.

Actele administrative normative conțin reglementări cu caracter general, impersonale, care produc efecte erga omnes, în timp ce actele individuale produc efecte, de regulă, față de o persoană sau față de mai multe persoane, nominalizate expres sau ușor de determinat.

Încadrarea unui act infralegislativ într-una dintre cele două categorii mai sus arătate se realizează prin examinarea integrală a conținutului său, prin prisma trăsăturilor fiecăreia dintre categoriile în discuție (acte normative și acte individuale). Cu alte cuvinte, un act administrativ este fie normativ, fie individual, în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produce, indiferent de conținutul concret al aceluia act.

Rezultă așadar că actul contestat, respectiv Hotărârea Senatului Universității ”Ștefan cel Mare” din Suceava reprezintă un act unilateral cu caracter individual, deoarece este adresat unui număr determinat de persoane, respectiv membrilor comunității universitare din cadrul Universității ”Ștefan cel Mare” din Suceava.

Se reține că, potrivit art. 76 alin.(2) din Regulamentul de organizare și funcționare al Senatului Universității ”Ștefan cel Mare” din Suceava, *”Hotărârile Senatului sunt **definitive și obligatorii** pentru toate organismele executive, administrative și pentru întreaga comunitate universitară. Hotărârile vor fi aduse la cunoștință prin publicarea acestora pe site-ul USV sau prin alte mijloace”.* Termenul ”definitiv” folosit exclude, în mod logic, parcurgerea unei proceduri prealabile administrative, având semnificația că actul adoptat nu mai poate fi revocat, iar termenul ”obligatoriu” arată că hotărârea are caracter de obligativitate pentru toate persoanele cărora li se adresează, fără nicio excepție. Față de acest aspect, instanța apreciază că în cauză, plângerea prealabilă nu este obligatorie.

De altfel, și în ipoteza în care s-ar aprecia a fi aplicabile prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, tribunalul reține că termenul de formulare a plângerii prealabile curge de la comunicarea hotărârii în discuție, respectiv de la momentul la care reclamantul a luat cunoștință efectiv de conținutul acestui act, or, față de modalitatea de comunicare prin publicare, este greu de stabilit data la care acesta a cunoscut efectiv actul, reclamantul motivând că în cămin internetul a fost întrerupt.

Persoana vătămată destinatar al actului, pentru motive temeinice, poate introduce plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului.

Or, reclamantul a formulat o plângere prealabilă la data de 05.08.2021 denumită impropriu ”Notificare”, prin care a solicitat revenirea asupra hotărârii Senatului USV, considerând-o nelegală și abuzivă, iar la data de 06.08.2021 a venit cu completări, solicitând anularea art. 1 și 2 din hotărâre. Pârâta a comunicat reclamantului răspunsul cu nr. 16907/16.08.2021 în baza Legii nr. 544/2001, fără a face nicio mențiune cu privire la solicitarea de revocare. Faptul că solicitarea nu a fost intitulată formal plângere, nu poate conduce la concluzia că procedura prealabilă nu a fost declanșată. De altfel, pârâta putea solicita informații suplimentare pentru a putea califica cererea formulată.

Art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 prevede că prin plângerea prealabilă petiționarul trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare revocarea, în tot sau în parte, a actului administrativ considerat vătămător, dar acest text nu trebuie interpretat literal, ci în corelație cu art. 2 alin. (1) lit. j) din aceeași lege, care definește plângerea prealabilă ca fiind "cererea prin care se solicită autorității publice emitente, după caz, reexaminarea unui act administrativ cu caracter individual, în sensul revocării sau modificării acestuia", prin urmare procedura prealabilă este îndeplinită dacă reclamantul a solicitat reanalizarea actului emis sau a arătat că este lezată de acesta. De asemenea, este excesiv a imputa reclamantului că nu a așteptat împlinirea termenului de 30 de zile calculat de la data înregistrării notificării la pârâtă, pentru a introduce acțiunea în anulare, în condițiile în care, așa cum s-a arătat, pârâta a comunicat un răspuns cererii sale.

În consecință, instanța va respinge excepția inadmisibilității acțiunii, ca nefondată.

Potrivit Procedurii privind cazarea studenților în cămine aprobată în Ședința Senatului din 24.05.2011, cazarea se desfășoară în etape; prima etapă se desfășoară în lunile iunie-iulie, când se depun la secretariat cererile de cazare ale studenților anilor II-IV, inclusiv de către familiști, iar în baza tabelor emise de secretariatele facultăților respective se emit, de către șeful de serviciu cămine-cantină, dispozițiile de cazare. Etapa a II-a se desfășoară cu cel puțin 5 zile înainte de începerea anului universitar și presupune încheierea contractului de închiriere și preluare efectivă a camerei, pe bază de proces-verbal.

Reclamantul este student în anul II de studii la Facultatea de Istorie și Geografie din cadrul USV Suceava, iar la data de 14.06.2021 a depus cererea de cazare cu nr. 12080, beneficiind de continuitate la șederea în cămin pe întreaga perioadă a vacanței de vară, situație necontestată de către pârâtă. În aceste condiții nu se poate afirma că acțiunea reclamantului este **lipsită de interes**, avându-se în vedere că interesul, înțeles ca o condiție de exercitare a acțiunii civile, nu are în vedere interesul material sau moral care formează substanța dreptului subiectiv, ci justificarea de a invoca și a urmări pe calea demersului judiciar promovată un anumit folos practic.

În prezenta cauză interesul reclamantului este justificat din prisma calității de student, considerat a fi eligibil pentru un loc în căminul universității, drepturile afirmate prin acțiune fiind în strânsă legătură cu dreptul său de a obține un loc de cazare, în condițiile stipulate prin hotărârea contestată ale cărei prevederi le consideră vătămătoare, solicitând prin acțiune și daune morale.

În considerarea acestor motive, instanța va respinge excepția invocată vizând lipsa interesului, ca nefondată.

Pe fondul cauzei, Tribunalul reține din preambulul Hotărârii Senatului USV nr. 29/22.04.2021 că, în ce privește dispozițiile criticate, la baza adoptării măsurilor referitoare la cazarea studenților, au stat prevederile OUG nr. 141/2020 privind instituirea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ și pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011. Conform acestui act normativ, în Secțiunea a 2-a "Domeniul învățământ superior", respectiv la art. 7 se prevede că, "(1) În funcție de situația epidemiologică și de specificul fiecărei instituții de învățământ superior, în baza autonomiei universitare, cu asumarea răspunderii publice și cu respectarea calității actului didactic, modalitatea de desfășurare a activității didactice ce presupune prezența fizică a studenților se stabilește prin hotărâre a senatului universitar, cu respectarea măsurilor stabilite prin ordinul prevăzut la art. 2 și a reglementărilor generale și sectoriale din Uniunea Europeană privind minimul orelor de practică.

(2) Modalitatea de desfășurare a activităților didactice poate fi stabilită astfel:

- a) prezența fizică a studenților la toate activitățile didactice;
- b) prezența fizică a studenților la anumite activități didactice, stabilite conform hotărârii senatului universitar;
- c) suspendarea activităților didactice pentru realizarea cărora se impune prezența fizică a studenților în instituțiile de învățământ superior.

(3) Reluarea activităților didactice care presupun prezența fizică a studenților în instituțiile de învățământ, suspendate în condițiile alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c), în condiții de siguranță

sanitară, *se dispune prin hotărâre a senatului universitar, după obținerea avizului direcției județene de sănătate publică/Direcției de Sănătate Publică București, emis în termen de cel mult 7 zile de la solicitare, aviz care certifică îndeplinirea condițiilor de siguranță epidemiologică pentru reluarea activității*”.

Pentru a îndeplini cerințele de legalitate, conținutul actului administrativ să fie conform cu conținutul legii în baza căreia a fost adoptat.

După cum se poate observa cu ușurință, prevederile legale de mai sus nu au în vedere situația la cazarea studenților în cămine, în OUG nr. 141/2020 fiind reglementate doar unele măsuri generale de prevenire a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2 în unitățile și instituțiile de învățământ, în scopul asigurării dreptului la învățatură și a dreptului la sănătate, pentru beneficiarii primari ai dreptului la învățatură, studenți și personalul din sistemul național de învățământ.

Deosebit de aceasta, instanța reține că, la data adoptării hotărârii Senatului USV, era în vigoare HG nr. 432/08.04.2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Astfel, la art. 11 se prevedea că: ”În condițiile art. 5 alin. (3) lit. f) și ale art. 38 din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare, se stabilesc următoarele măsuri:

1. activitatea în creșe și after-school-uri este permisă numai cu respectarea condițiilor stabilite prin ordin comun al ministrului educației, al ministrului muncii și protecției sociale și al ministrului sănătății, emis în temeiul art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare;

2. în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ sunt permise activitățile didactice și alte activități specifice, precum și organizarea și desfășurarea examenelor pentru elevi/studenți, cadre didactice, în condițiile respectării măsurilor de prevenire, stabilite prin ordin comun al ministrului educației și al ministrului sănătății, emis în temeiul art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare;

3. la apariția a 3 cazuri de infectare cu virusul SARS-CoV-2 într-un interval de 7 zile consecutive, în spațiile destinate cazării elevilor sau studenților, se instituie măsura închiderii clădirii pentru o perioadă de 14 zile. Pentru elevii/studenții care nu au posibilitatea deplasării la domiciliu sau o altă locație se asigură de către unitatea/instituția de învățământ responsabilă cazarea în condiții de carantină, precum și măsurile necesare pentru sprijinirea asigurării necesităților de bază”.

Prin Ordinul comun emis de Ministerul Educației și Ministerul Sănătății Nr. 3235/93 din 4 februarie 2021 au fost aprobate măsurile de organizare a activității în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2. La art. 1 alin. (3) se prevede că modalitatea de desfășurare a activităților ce presupun prezența fizică a studenților în instituțiile de învățământ superior se decide în conformitate cu principiul autonomiei universitare, cu respectarea prevederilor legale aplicabile.

Art. 2 - (1) Direcția de sănătate publică județeană/a municipiului București, denumite în continuare DSPJ/DSPMB informează, înainte de reluarea cursurilor, după vacanțele școlare/universitare, inspectoratul școlar județean/al municipiului București, denumite în continuare ISJ/ISMB, respectiv senatul universitar al instituției de învățământ superior, comitetul județean/al municipiului București pentru situații de urgență, denumite în continuare CJSU/CMBSU, cu privire la situația epidemiologică la nivelul fiecărei localități, în vederea stabilirii scenariului de începere a cursurilor.

(2) ISJ/ISMB transmite unităților școlare/conexe informarea DSPJ/DSPMB referitoare la situația epidemiologică la nivelul fiecărei localități, pentru stabilirea scenariului de funcționare.

(3) Scenariul de funcționare al unității/instituției de învățământ, pe parcursul anului școlar/universitar, se va actualiza în funcție de situația epidemiologică, prin raportare la prevederile art. 3, cu excepția situației în care localitatea intră în carantină”.

Din coroborarea acestor texte normative rezultă că, în baza principiului autonomiei universitare, instituțiile de învățământ superior pot hotărî asupra unor măsuri privind prevenirea răspândirii

infecției cu virusul SARS-CoV-2, dar numai cu respectarea prevederilor legale aplicabile și având la bază, în orice caz, situația epidemiologică de la nivelul localității comunicată de către Direcția de Sănătate Publică.

În România vaccinarea nu este obligatorie, nefiind adoptată o lege în acest sens, iar pe de altă parte, deși vaccinarea poate contribui la creșterea imunității persoanelor vaccinate, nu reprezintă o garanție, și nici testul RT-PCR de altfel, că persoanele respective nu sunt purtătoare ale virusului SARS CoV2.

Măsurile dispuse de către Senatul Universității prin hotărârea contestată nu reprezintă o transpunere a normelor legale, ci se substituie acestora, or actul administrativ de aplicare a legii nu poate deroga, nu se poate substitui și nici adăuga la lege.

Curtea Constituțională, în soluționarea excepției de neconstituționalitate a unor prevederi din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 a subliniat în considerentele Deciziei nr. 457/2020 că, potrivit art. 53 din Constituție, exercițiul unor drepturi fundamentale poate fi restrâns numai prin lege și cu respectarea condițiilor prevăzute de același text constituțional. În contextul situației de criză generată de pandemia de COVID-19, numai Parlamentul, prin lege, poate proceda la adoptarea unor măsuri restrictive, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia, pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor la viață, integritate fizică și psihică.

Prin urmare, Tribunalul constată că dispozițiile criticate de către reclamant sunt lipsite de fundament legal și nu sunt justificate în mod obiectiv, motiv pentru care se impun a fi anulate.

În ce privește daunele morale în cuantum de 20.000 lei solicitate de către reclamant, acestea sunt apreciate de regulă ca reprezentând compensații pentru atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional, iar pentru acordarea de despăgubiri nu este suficientă stabilirea culpei autorității, ci trebuie dovedite daunele morale suferite. Sub acest aspect, partea care solicită acordarea daunelor morale este obligată să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și fapta autorității.

Or, aceste elemente ale răspunderii civile delictuale nu au fost dovedite în cauza dedusă judecății, prin urmare cererea reclamantului de obligare a părții la plata daunelor morale se va respinge ca neîntemeiată, apreciind că recunoașterea și sancționarea nelegalității actului administrativ contestat constituie o reparație morală suficientă, adecvată în raport cu circumstanțele speței.

Cu privire la cererea de suspendare, conform prevederilor art. 14 alin.(1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ ” În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond”, iar potrivit art. 15 alin. (1) ”Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond”.

În cauză, condiția cazului bine justificat este îndeplinită în contextul în care criticile de nelegalitate prezentate de către reclamant cu privire la dispozițiile contestate au fost apreciate ca întemeiate.

Condiția pagubei iminente este, de asemenea, îndeplinită. Deși la prima vedere dispozițiile art. 2 din Hotărârea Senatului nr. 29/22.04.2021 oferă studentului modalități alternative pentru a face dovada că nu reprezintă un pericol pentru sănătatea celorlalți, totuși, nefiind reglementate într-o manieră clară, previzibilă, care să permită înțelegerea procedurii de urmat (nu se menționează dacă testul este solicitat o singură dată, la cazare, sau de fiecare dată după vacanță sau, eventual,

după redeschiderea clădirii intrate în carantină ori dacă este asigurat gratuit, prin returnarea cheltuielilor suportate), dovada prezentării unui test negativ RT-PCR se transformă într-o povară economică pentru student, care se vede constrâns indirect în acest mod, să se vaccineze. Pentru aceste motive, tribunalul, respingând excepțiile invocate de către pârâta, urmează să admită acțiunea formulată, să anuleze art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea nr. 29 din 22 aprilie 2021 adoptată de Senatul Universității "Ștefan cel Mare" din Suceava și să suspende, în ce-l privește pe reclamant, executarea aceluiași dispoziții până la soluționarea definitivă a cauzei. Având în vedere că reclamantul a beneficiat de ajutor public judiciar sub forma scutirii de la plata taxelor judiciare de timbru, respectiv sub forma acordării asistenței juridice prin avocat, față de soluția pronunțată și în baza disp. art. 18 din O.U.G. nr. 51/2008 potrivit căroră "Cheltuielile pentru care partea a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar vor fi puse în sarcina celeilalte părți, dacă aceasta a căzut în pretențiile sale. Partea căzută în pretenții va fi obligată la plata către stat a acestor sume.", va obliga pârâta să plătească statului suma de 1010 lei cu titlul de cheltuieli judiciare, din care 70 lei taxe de procedură și 940 lei onorariu avocat.

Pentru aceste motive,
În numele legii,

HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepțiile invocate prin întâmpinare ca nefondate.

Admite acțiunea având ca obiect „anulare act administrativ”, formulată de reclamantul **CĂLUȘ FLORIN**, cu domiciliul ales în mun. Suceava, str. Universității, nr. 13, jud. Suceava, în contradictoriu cu pârâta **Universitatea „Ștefan cel Mare”** din mun. Suceava, str. Univeristății, nr. 13, jud. Suceava.

Anulează art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea nr. 29 din 22 aprilie 2021 adoptată de Senatul Universității "Ștefan cel Mare" din Suceava.

Respinge cererea în despăgubiri ca neîntemeiată.

Admite cererea de suspendare formulată de reclamantul **CĂLUȘ FLORIN**, cu domiciliul ales în mun. Suceava, str. Universității, nr. 13, jud. Suceava, în contradictoriu cu pârâta **Universitatea „Ștefan cel Mare”** din mun. Suceava, str. Univeristății, nr. 13, jud. Suceava.

Suspendă, în ce-l privește pe reclamant, executarea dispozițiilor art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea nr. 29 din 22 aprilie 2021 adoptată de Senatul Universității "Ștefan cel Mare" din Suceava, până la soluționarea definitivă a cauzei.

Onorariul avocatului din oficiu Barabaș Liliana în cuantum de 940 lei, conform Delegației pentru asistență obligatorie nr. 1942/2021, se va avansa din fondurile Ministerului Justiției.

Obligă pârâta să plătească statului suma de 1010 lei cu titlul de cheltuieli judiciare, din care 70 lei taxe de procedură și 940 lei onorariu avocat.

Cu drept de recurs în termen de 5 zile de la comunicare în ce privește cererea de suspendare și în termen de 15 zile de la comunicare în ce privește acțiunea în anulare.

Cererea de recurs se depune la Tribunalul Suceava, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată astăzi, 08.09.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

Grefier,

Red.NDC
Tehnored. TF.

Ex.4/14.09.2021

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO